

Українська жіноча проза

**МАРІАННА
ГОНЧАРОВА
В ОЧІКУВАННІ
КІНЦЯ СВІТУ**

**ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2016**

Серпень, дві тисячі... надцятого року

**22.00. Я ВДЯГНУЛА ПІЖАМУ
З ТРЬОМА ВЕДМЕДЯМИ,**

всілася на ліжку, поклавши підборіддя на коліна, і почала чекати. Далі слід було б написати щось пафосне, наприклад: годинник пробив дванадцятку. Але годинник у нас не б'є. Це ми його б'ємо. Часом випадково, часом умисно, щоб помститися за ранковий дзвін. Час, заради його ж економії, ми зараз найчастіше дізнаємося зі своїх телефонів. Це неправильно, але всі так роблять. Одне слово, я сіла і почала чекати, коли ж нарешті засурмлять архангели.

Кінець світу на цю, здавалося б, звичайну літню ніч призначили спочатку Нострадамус, потім Ванга, а потім зателефонувала Степашкіна Євдокія і урочисто оголосила:

— Ну ось і все, я ж тобі казала, ось і все тепер. — Степашкіну Євдокію натхненно несло. — Уже! Ось-ось! Як розколеться земля! Та як запалає все кругом! Та як хлинуть дощі вогняні! — верещала вона.

— Ти що, Степашкіна Євдокіє, стривай, не радій так, у мене ж діти, — почала я благати, наче від Степашкіної тепер залежало, запалає чи не запалає, хлинуть чи не хлинуть: — Ти що ж таке говориш?!

— А це вже як призначено! — тріумфально цокнула язиком Степашкіна Євдокія. — Хто, може, і не помітить нічого, а комусь Всесвіт потиличників надає! — здавалось, вона навіть загрозливо махає комусь міцно стиснутим кулаком. — Ну добре, я пішла...

І відключилась. Ні, ну нормально? Вона пішла. Наче їй ще три валізи збирати. На той світ.

А увечері зателефонувала мама і тривожним тоном повідомила, що про кінець світу легко та делікатно пожартували всі телевізійні канали.

Нострадамуса я ніколи не знала, тому не дуже йому й довіряла. Ні, ну хтозна, що він там мав на думці в тих своїх катренах. Розшифровувати і читати їх лиш ледачий не брався. І кожен тлумачив по-своєму, як йому вигідно.

Зате Степашкіну Євдокію я знала дуже добре і саме тому їй не вірила. Але той факт, що весь цей дружній гурт раптом напосівся в один день — і Нострадамус, і Степашкіна, і Ванга, й телебачення, і мама... Я злякалась.

★

Отже, мене запитували: коли вже ти розпочнеш? Що ти пишеш у своїх пухких блокнотах по-

всякчас? Чого сидиш із застиглим скляним поглядом? Сідай уже до комп'ютера. Скільки можна — гримали на мене друзі, мої домашні, суворо супив брови, як хтось колись сказав, мій *примусовий* редактор. А я їм усім казала, що я б уже почала б, та у мене немає першої фрази. Литої першої фрази. Я так не можу. Мені треба відштовхнутись і потім — іееех! А нема від чого. Мені потрібне перше речення. Це як вдихнути. Це як перший змах диригентської палички. Це як... Донька запропонувала: «Все змішалось в домі Облонських...» Мама моя перебила внучку: таке вже було в *когось* і запропонувала: «Кінець світу, про який так довго говорили більшовики...» Ми всі почали перебивати одне одного, у нас у сім'ї так заведено, у нас у всіх південний темперамент, і принадність наших розмов саме в тому, що ми говоримо одночасно і здебільшого не чуємо одне одного. Але тут несподівано ми всі засміялись, а синок мій кмітливий сказав:

— Ну добре, всі — тихо!.. Давай, мам, записуй. Ось тобі перша фраза: «Ще нічого не сталося...» Як?

— І все? — обурилась я. — Ось від цього, такого ніякого, відштовхуватись?

— Так. Ти що, забула? Це ж пісенька з кінофільму «Пітер Пен». «Ще нічого не сталося, нічого такого не сталося, але всяке страшне може статися зараз. І думать про це, пам'ятати про це

нам треба навчитись. Давно вже нам треба навчитись...» Ну там далі начебто про краватку. Мовляв, подумаєш, краватка... А потім «земля нахилилась, вона похитнулась, і птаство літати нараз припинило, і стали рівнини потроху кривими...».

— Так-так, — перебила брата Ліна, — там іще про те, що у риб повиростали ноги, вони видерлися на сушу і почали кусати всіх. І закінчується ця пісенька із кінофільму «Пітер Пен» тим, що кругле стало ще круглішим і на небі з'явилося три чи навіть чотири Чумацьких Шляхи.

— Ну там і про всяке інше. І кожен бачить своє, — перебив сестру Данило. — Ось, наприклад, летить астероїд. Нудно в космосі. Темно. Самотньо. Ні звуку, ані світла, ані запаху... Таке в чистому вигляді «нічого». І раптом — а що це? — гоп! Блакитна планета наша, красунечка. Ошатна: там — вогники, там — якийсь рух, там — яскраві плями — плантації тюльпанів пахнуть кавунами, зелені та коричневі квадратики — поля, музика, аромати парфумів, ванілі. А коли ближче підлетіти, он родина сидить навколо столу, перебивають одне одного, курячі котлети їдять із цвітною капустою і картопляним пюре... Іііііі...

— Стоп! — перебила я Данила. — Стоп! Замовкни негайно. Тому що, як казав Мальгрим, зухвалий і цинічний маг із «Тридцять першого

червня» Пристлі: «Все, що створено нашою уявою, мусить десь існувати».

Ох, не слід було Данилові таке казати! Пісні піснями, жарти жартами, але ж саме сьогодні, за версією Нострадамуса та його послідовників, включно із суворою Степашкіною Євдокією, десь у космосі гігантський астероїд уже намірився щонайточніше врізатись у маленьку планету нашу матінку.